

Στη σιωπή Μέγαρο Μουσικής

Από την **Ελένη Πετιάση**

Δεκάδες χιλιόμετρα μοιάζουν να χωρίζουν το μπαρ Βίος από το Μέγαρο Μουσικής. Και όμως, η ιδιόμορφη δουλειά της ομάδας Yelp-danceco, προσαρμοσμένη στην καινούργια της συνθήκη, εκμυσ-δενίζει τις αποστάσεις παίρνοντας μέρος, μαζί με τις επινοήσεις άλλων νέων αλλά και παλαιότερων χορογράφων, στην πλατφόρμα σύγχρονου ελληνικού χορού που θα φιλοξενηθεί στην αίθουσα Δημήτρη Μητρόπουλου για ένα τριήμερο.

Παρότι δεν πρόκειται για «ένα έργο ειδικής εγκατάστασης», όπως διατείνεται η δημιουργός του, και διαθέτει πολλές ισχυρές στιγμές, ικανές να μεταφέρουν τις δονήσεις του σε οποιοδήποτε πεδίο, είναι ενδιαφέρον να δει κανείς πώς θα εμψυχή-σει σε μια συμβατική σκηνή την ελευθερία που του πρόσφερε ο ιδιαίτερος χώρος της οδού Πειραιώς.

Γιατί στο μπαρ Βίος οι πολλοπλές, παράλληλες δράσεις της «Σιωπής» κυκλοφορούσαν ανενό-χλητες στα δωμάτια, στην κουζίνα,

ακόμα και στο μπάνιο ενός άδειου διαμερίσματος, τα κορμιά των χορευτών άγγιζαν τους περιπλανώμε-νους θεατές, τα μάτια τους βυθίζο-νταν στα δικά τους μάτια και ο σποραδικός τους λόγος είχε άμεση απεύθυνση και ανταπόκριση.

Για τη Μαριέλα Νέστορα η σιω-πή δεν είναι το αντίδοτο του θορύ-βου που στοιχειώνει τη ζωή μας ού-τε η ανάγκη για εσωστροφή και μοναδικότητα. Αντίθετα, είναι ένας τρόπος με τον οποίο κοινωνούμε την ενοχή, το φόβο, την αμχανία, το θυμό, την αλαζονεία ή τον πόνο της ψυχής μας. Με αυτό το σκεπτι-κό το «στη σιωπή» αποπειράται να ερευνήσει τη δομή της ανθρώπινης ύπαρξης, να μιλήσει για έννοιες που οι λέξεις αδυνατούν να εκφρά-σουν, να δώσει στο σώμα τη θέση που του αρμόζει, αφού μέσα από την κίνηση –ακόμα και ερήμην μας– γίνονται ορατά τα πιο μύχια συναισθήματα.

Η παράσταση της Yelp-danceco, μέσα στη λιτή αλλά μελετημένη εγκατάσταση του Αντώνη Βολανά-κη, με τους ατμοσφαιρικούς φωτι-σμούς του Διονύση Ευθυμίουπουλου και τα καλοσχεδιασμένα κοστού-μια του Κωνσταντίνου Ζαμάνη,

διαθέτει αυθεντι-κότητα και δύνα-μη. Ωστόσο, η άρτια στιλιζαρι-σμένη εικαστικό-τητά της, που πα-ραπέμπει σε μία ζωντανή έκθεση γλυπτικής, γίνε-ται ταυτόχρονα εμπόδιο στη φυ-σική επικοινωνία με τον Άλλον. Το καθαρά χορευτι-κό μέρος, αν και σε ορισμένα σπ-μεία χρειάζεται μια μεγαλύτερη οργάνωση στους αυτοσχεδιασμούς του, υπηρετήθη-κε από τους ερ-μηνευτές του με εκείνη την ενέρ-γεια που σε πα-ρασύρει σε μυστι-κά ταξίδια. Και, επιπλέον, συναντήθηκε και αναμε-τρήθηκε επιτυχώς με το θέατρο προσφέροντας στιγμές ουσιαστι-κής ευαισθησίας. Μία από αυτές είναι ο θρήνος του θανάτου που

**Χορογραφώντας
στη σιωπή.**

εκτυλίσσεται μέσα σ' έναν καταλυ-τικό κλαυσιέγλο θυμίζοντας τα λό-για του Φερνάντο Πεσόα: «Ίδιο πράγμα είναι το να ζεις και το να πεθαίνεις...».